

EDITORIAL

L'ESPILL

REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER
SEGONA ÈPOCA / NÚM. 49 / PRIMAVERA 2015

DIRECTOR: Antoni Furió

CAP DE REDACCIÓ:

Gustau Muñoz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Neus Campillo, Ferran
Garcia-Oliver, Josep-Lluís Gómez
Mompert, Manuel Guerrero,
Enric Marín, Vicent Olmos, Juli
Peretó, Francesc Pérez Moragón,
Maria Josep Picó, Faust Ripoll,
Simona Škrabec, Pau Viciano

CONSELL ASSESSOR:

Cèlia Amorós, Joan Becat,
Manuel Borja-Villel, Eudald
Carbonell, Narcís Comadira,
Manuel Costa, Alfons Cucó (†),
Martí Domínguez, François
Dosse, Antoni Espasa, Ramon
Folch, Mario Garcia Bonafé,
Salvador Giner, Josep Fontana,
David Jou, John Keane, Giovanni
Levi, Isabel Martínez Benlloch,
Joan Francesc Mira, Javier
Muguerza, Damià Pons, Josep
Ramoneda, Ferran Requejo,
Vicenç Rosselló, Xavier Rubert
de Ventós, Pedro Ruiz Torres,
Vicent Salvador, Josep-Maria
Terricabras, Vicent Todolí, Enzo
Traverso, Josep Antoni Ybarra

Edita: Universitat de València
i Edicions Tres i Quatre

Redacció, administració i subscripcions:

Publicacions de la
Universitat de València
c/ Arts Gràfiques, 13 46010 València.
Tel.: 963 864 115 Fax: 963 864 067
a/e: lespill@uv.es
<http://www.uv.es/lespill>

Disseny gràfic: Enric Solbes

Maquetació: Inmaculada Mesa

Impressió: Guada Impressors, SL

Distribució: Gea Llibres (961 665 256) /

Gaia (965 110 516) /

Midac Llibres (937 464 110) /

Palma Distribucions (971 289 421)

ISSN: 0210-587 X

Dipòsit legal: V-2686-1979

Preu d'aquest número: 9 euros

L'Espill és membre de:

eurozine

UNS RESULTATS ELECTORALS HISTÒRICS

Els resultats electorals d'aquest 24 de maig han estat –per emprar un adjectiu del qual se sol abusar, però que en aquest cas li escau perfectament– històrics. I ho han estat –al conjunt dels Països Catalans i molt especialment al País Valencià– per diverses raons: perquè són inèdits, perquè mai el sobiranisme i, insistim, molt especialment el valencianisme, havia assolit uns nivells tan elevats d'acceptació popular i perquè aquests resultats capgiren el que havia estat la tendència dominant en la nostra història recent. Es mire com es mire, i per interessada i esbiaixada que siga la mirada, els resultats electorals, inclosos els de la ciutat de Barcelona, confirmen l'avanç i la consolidació del sobiranisme al Principat, la conformació d'una nova majoria de progrés a les Illes Balears i, sobretot, el gran salt endavant del valencianisme polític, que no sols esdevé una peça clau en el parlament sortit de les urnes i en el proper govern de la Generalitat Valenciana, amb gairebé una vintena de diputats i a punt de materialitzar el *sorpasso* sobre el Partit Socialista, principal referent de l'esquerra valenciana en els últims quaranta anys, sinó que obté l'alcaldia de la ciutat de València, el cap i casal del País Valencià, sense el qual no es pot construir cap projecte de futur per al conjunt del país.

Pel que fa al Principat, tan erroni ha estat voler limitar la representació política del sobiranisme a CiU i ERC, sobretot en el cas de Barcelona, on s'ha utilitzat grollerament l'independentisme com a arma partidista en un desesperat intent de salvar els mobles, com, ara que ha guanyat la Barcelona en Comú d'Ada Colau, donar per mort i enterrat el sobiranisme a la capital catalana i, pel pes que aquesta té al conjunt del país, a tot Catalunya. Era previsible que la CiU dels grans escàndols de corrupció (del cas Millet al cas Pujol) pagués en les urnes un comportament que ha desacreditat políticament la coali-

ció davant l'electorat, com ha invalidat i apocat els altres dos grans partits tradicionals, el PP i el PSC-PSOE, reduïts a la irrellevància política en el consistori barceloní. Però hi ha vida –sobiranista– més enllà de CiU, que no sols no ha estat derrotada sinó que s'ha referendat políticament a les urnes: ERC, tot i el seu discret avanç a Barcelona; les CUP, que entren amb força en l'Ajuntament; i, molt especialment, Barcelona en Comú, una candidatura molt plural, integradora, majoritària a tots els barris de la capital catalana, i en la qual els independentistes estan lluny de ser marginals o purament testimonials. Això, a Barcelona, perquè en el conjunt de Catalunya, el triomf del sobiranisme ha estat clar i anticipa d'alguna manera el que poden ser els resultats del proper 27 de setembre.

A les Illes, els resultats mostren que la dreta està lluny de representar políticament les idees i les preferències electorals de la població, com ens havien volgut fer creure, però també que qualsevol regeneració i recomposició del mapa polític passa encara pel Partit Socialista, el pal de paller entorn del qual s'organitza una oposició progressista molt fragmentada. L'esquerra balear hauria d'aprendre dels errors del passat, que han propiciat el retorn d'una dreta més feréstega i envaïent, i escapar del mite de Sísif a què s'ha vist condemnada una vegada i una altra. Els quatre pròxims anys constitueixen una magnífica oportunitat per a intentar-ho, des del Govern balear, els consells insulars i la majoria dels ajuntaments. No sols s'hi hauria de fer tot el possible per regenerar la política, que ha estat la principal demanda de la població i la raó primera per la qual s'ha desallotjat la dreta de les institucions, sinó també per consolidar una nova majoria de progrés creïble i duradora, sensible als problemes i les preocupacions dels ciutadans i capaç de construir un nou relat, més atractiu i més integrador, sobre el present i el futur de les Illes. No n'hi ha prou amb guanyar les eleccions, que ja és molt i permet encarar el futur amb optimisme. Cal també desmantellar el muntatge ideològic del PP (al qual s'havia sumat alegrement Ciudadanos) i construir una nova hegemonia cultural progressista que evite que el govern de l'esquerra siga, com en ocasions anteriors, conjuntural i efímer.

Amb tot, el cas més cridaner, com dèiem abans, ha estat el del País Valencià, on la ciutat de València, durant tant de temps d'esquena si no directament en contra del seu propi país, encapçala ara no sols el canvi polític sinó també el que podria ser un futur alternatiu i esperançador per a un país devastat. No hi ha precedents per al que ha passat electoralment a València i al País Valencià. És la primera vegada en la seua història que la capital valenciana tindrà

un alcalde valencianista, amb tot el que això representa per a una València tan desvalencianitzada com la que ens deixen vint-i-cinc anys de govern de la dreta, i això, com també els excel·lents resultats que ha obtingut la coalició Compromís en les Corts Valencianes, gràcies al tomb que s'ha produït en l'electorat, que ha deixat de veure el valencianisme com una presència simpàtica però residual, amb qui no convenia malbaratar la utilitat del vot, per a erigir-lo en un actor polític principal i determinant. Compromís ha passat de ser una coalició important en els ajuntaments de les comarques centrals a convertir-se en la principal força emergent al País Valencià i en el referent de la regeneració de la vida política valenciana. I això, en uns moments en què el PP afronta l'inici de la seua fi o, almenys, una profunda i prolongada crisi; en què el PSOE encara no s'ha adonat que ha perdut les eleccions, per bé que conserve importants palanques de poder, i que està abocat igualment a la davallada; en què Ciudadanos no ha acomplert les expectatives que havia suscitat, tot i que segurament acabarà imposant-se com a recanvi de la dreta; i en què Podem no ha fet prou forat, en bona mesura per l'existència mateixa de Compromís, que ocupa un espai polític similar en molts aspectes –no en tots; tot això no pot sinó augurar una centralitat cada vegada major de Compromís en la vida política valenciana, que li permetrà en els pròxims mesos i anys estendre i consolidar el seu creixement a tot el País Valencià, fins i tot a zones que fins ara li havien estat, si no hostils, sí almenys un poc refractàries, com les comarques del sud. Compromís, i amb ell el valencianisme polític, tenen al davant la possibilitat, fins ara negada per la història recent, de convertir-se no sols en una força política important, clau, en l'escenari valencià, sinó també en el pal de paller de la política valenciana, entorn del qual s'organitze la nova majoria de progrés que aquest país necessita. Una cosa que hauria semblat impossible fa a penes uns pocs anys, però que fa justícia als esforços i les il·lusions de tanta gent que tant ha contribuït a fer que això siga avui una realitat.

I tot això, també, seguint una via i uns ritmes propis, sense seguidisme respecte del Principat. La dosi de moral i d'optimisme que donen aquests resultats és incommensurable. Ja no hi ha lloc, ni motius, per al desànim, per a la comparació –en negatiu– amb Catalunya. El País Valencià ha endegat per fi el seu propi camí, de manera conscient i decidida. Com fan també les Illes i el Principat. En el camí, en moviment, ens retrobarem. Les possibilitats que han obert aquestes eleccions –i les que s'obriran a Catalunya el proper 27 de setembre– són immenses, i inèdites, esperançadores. No malbaratem el somni.